

Arrest

nr. 270 685 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 2008, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 1 maart 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Bij arrest van het hof van beroep van 15 januari 2019 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftientig jaar wegens moord en een diefstal.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 juli 2020 de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

1.5. Verzoeker diende op 9 juni 2021, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 december 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker in de gevangenis ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.06.2021 werd ingediend door:

Naam: [S.]
Voornaam: [T.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in in functie van één van zijn Belgische kinderen, de genaamde [S.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet van 15/12/80.

Betrokkene had reeds een verblijfsrecht bekomen op basis van zijn huwelijk met de genaamde [S.C.] van Belgische nationaliteit, maar zijn verblijfsrecht is beëindigd geweest door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie op 7.07.2020 omwille van het plegen van feiten van openbare orde. Betrokkene vraagt nu opnieuw verblijf aan op basis van één van zijn Belgische kinderen. Dit gebeurde via volmacht van zijn advocaat gezien betrokkene reeds sedert 16/09/2014 tot heden zit opgesloten in de gevangenis, zonder enige uitgangspermissie.

Overwegende dat betrokkene op 16.09.2014 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van gijzeling. Op 28.05.2015 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 16.09.2014 opgeheven;

Overwegende dat betrokkene op 14.10.2014 eveneens onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor moord.

Overwegende dat betrokkene op 15.01.2019 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 25 jaar, werd betrokkene levenslang ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 lid 1 van het Strafwetboek en werd betrokkene ontzet uit het kiesrecht gedurende een termijn van 30 jaar overeenkomstig artikel 31, lid 2 van het Strafwetboek daar betrokkene zich schuldig maakte aan moord, zijnde opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te hebben gedood (feit gepleegd op 14.09.2014) en aan diefstal (feit gepleegd op 07.09.2014);

Overwegende dat uit de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Uit het strafdossier blijkt dat zijn echtgenote in haar jeugd een internet-relatie, al dan niet met fysiek contact, had met O.K., toen nog woonachtig in Turkije. De contacten tussen zijn echtgenote en O.K. vielen naderhand stil en er was geen contact meer tussen hen beiden toen betrokkene huwden. Midden 2014 kregen zijn echtgenote en O.K. opnieuw contact via de smartphone-applicatie "Tango". Telefonie-onderzoek heeft uitgewezen dat het zijn echtgenote was die, na het Tango-contact, op 23.06.2014 een eerste sms-bericht stuurde naar O.K. Het contact dat volgde, was intens te noemen, wat blijkt uit de veelheid aan berichten (gemiddeld 245 per dag). O.K. bleek intussen in Gent te wonen en te werken en er ontstond een amoureuze relatie, waarbij het ook tot intiem contact kwam. Betrokkene kwam vrij snel te weten dat zijn echtgenote een buitenechtelijke relatie onderhield en confronteerde zowel zijn echtgenote als O.K. met hun relatie. Op 09.08.2014 stuurde betrokkene een eerste sms-bericht naar O.K. Nadien organiseerde betrokkene nog meerdere ontmoetingen met O.K. Bij een ontmoeting op 07.09.2014, een week voor de moord, nam betrokkene de gsm van O.K. af. Betrokkene gebruikte die later als lokmiddel om O.K. ertoe te bewegen

telkens opnieuw met betrokkene af te spreken zagezegd om de gsm te recupereren. Betrokkene bedreigde, bespotten en intimideerde O.K. meermaals. Een duidelijk en steeds meer vastomlijnd plan ontvouwde zich in zijn hoofd. Betrokkene begon voorbereidingen te treffen om O.K. mee te voeren naar een geschikte plaats, hem te doden en zijn lijk te dumpen. Het is duidelijk dat er geen sprake is van een opwelling of van toevallige omstandigheden die ertoe hebben geleid dat O.K. van het leven werd beroofd. De intieme relatie was al langer aan het licht gekomen en ook toegegeven door zowel O.K. als zijn echtgenote. De feiten zijn geen gevolg van een impulsieve daad van emotionele ontredde maar komen voort uit een weldoordacht plan dat ruim op voorhand op een beredeneerde wijze werd uitgewerkt. Uit het arrest d.d. 15.01.2019 blijkt: "De beklaagde [T.S.] heeft op een koelbloedige en ongenadige wijze O.K. met voorbedachten rade om het leven gebracht en daarmee het zwaarste misdrijf gepleegd dat iemand kan begaan. Zoals de eerste rechter terecht aanstipte, handelde de beklaagde [T.S.] vanuit een primitief, vergeldend denken omdat hij zich door de verhouding tussen de beklaagde [C.S.] en O.K. in zijn eer gekrenkt voelde. Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de nabestaanden, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid. De beklaagde [T.S.] wist dat in West-Europa andere waarden gelden - onder meer gelijkwaardigheid van de geslachten en relationele keuzevrijheid -, dan het ook naar Turkse maatstaven archaische normenstelsel dat hem kennelijk eigen was.

Het stond hem volkomen vrij om niet te emigreren indien hij het hier geldende waardenstelsel niet aanvaardde. Om deze laatste reden is het noodzakelijk de beklaagde [T.S.] ook te ontzetten uit het kiesrecht gedurende de hierna bepaalde termijn. Het Hof houdt anderzijds rekening met de vaststelling dat de beklaagde [T.S.] vóór de aanloop van de feiten geen criminele levenswandel vertoonde, niet als asociaal bekend stond, en door het verrichten van arbeid gestaag poogde om op een normale wijze zijn gezin te onderhouden en zijn plaats in de samenleving in te nemen. De feiten zijn voorts niet te kaderen in de onpersoonlijke meedogenloosheid van een criminele afrekening, noch in een irrationeel, psychopathisch handelen, maar kaderen - ongeacht de voorbedachtheid - in de emotionele reactie op een specifieke en geïsoleerde gebeurtenis, hetgeen zijn weerslag heeft op de beoordeling van het recidivegevaar. Rekening houdende met dit alles acht het Hof de hierna bepaalde bestraffing passend en noodzakelijk om de openbare veiligheid te garanderen en de beklaagde [T.S.] ertoe te bewegen het nefast en volkomen verwerpelijk karakter van zijn handelen te doen inzien."

Dat de feiten zich afspeelden in de specifieke setting van de relationele sfeer, maakt niet dat er geen risico op recidive bestaat wanneer betrokkene in een gelijkaardige situatie terecht zou komen. De mogelijkheid bestaat immers dat een nieuwe partner zich niet zou gedragen overeenkomstig het archaische normenstelsel dat betrokkene kennelijk eigen is, dat betrokkene zich opnieuw in zijn eer gekrenkt zou voelen en wederom vanuit een primitief, vergeldend denken zou handelen;

Overwegende dat uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat betrokkene de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Betrokkene deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Vrije partnerkeuze is een belangrijke Belgische waarde, eer gerelateerd geweld wordt beschouwd als een flagrante schending van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Een eer gerelateerd misdrijf is overduidelijk een symptoom van gebrek aan integratie en is ontoelaatbaar in de democratische rechtsstaat die België is. Voorgaande illustreert duidelijk dat uit zijn persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen indien betrokkene opnieuw in zijn eer gekrenkt zou worden. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van zijn verblijf een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Vertegenwoordigt betrokkene, gelet op de bijzondere ernst van de feiten, nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij, des te meer omdat betrokkene nog steeds opgesloten is en tot op vandaag geen enkele uitgangspersmissie heeft bekomen. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid te kunnen blijven garanderen.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-

toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art 8 EVRM. Betrokkene trad op 16/08/2008 te Sint-Niklaas in het huwelijk met de genaamde [S.C.] van Belgische nationaliteit.

Betrokkene zit sinds 16.09.2014 in detentie en ontving sindsdien slechts zeer zelden bezoek van [S.C.] (op 20.11.2014, 18.10.2019, 27.10.2019 en op 26.01.2020). Bij de huidige aanvraag gezinshereniging wordt er geen enkel bewijs voorgelegd waaruit zou blijken dat zij heden nog steeds een bezoek aan hem brengt. Sinds 26.06.2015 staan zij niet meer op eenzelfde adres ingeschreven en heeft betrokkene een referentieadres bij het OCMW. Bovendien verklaarde betrokkene[...] bij het invullen van zijn hoorrecht op 08/06/2020 dat [S.C.] zijn ex-echtgenote is en verklaarde hij tevens dat hij bijna drie jaar een relatie zou hebben met de genaamde [V.B.A.]. Ondanks het gegeven dat zij officieel nog steeds gehuwd zijn, kan aangenomen worden dat hun relatie niet langer van dien aard is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Uit hun huwelijk werd [...] een tweeling geboren: [S.K.] en [S.A.]. Zij hebben dus de Belgische nationaliteit en staan op het adres van de moeder ingeschreven. Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. Wat telt voor het vaststellen van een effectief gezinsleven tussen ouder en kind is het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden. Betrokkene heeft sedert zijn opsluiting slechts 5 maal bezoek gekregen van zijn kinderen (op 07.01.2015, 18.01.2015, 18.10.2019, 27.10.2019 en op 26.01.2020). Dit lezen we in de beslissing van zijn beëindiging van het verblijf. Deze gegevens worden opnieuw bevestigd in een brief van de advocaat dd. 14/05/2021 bij de aanvraag gezinshereniging. Dit betekent dat er tussen het laatste bezoek dd. 26/01/2020 en de brief van de advocaat geen ontmoetingen meer zijn geweest. De advocaat verwijst ook naar het vonnis van het Hof van Beroep te Gent, afdeling familie en jeugd, dd. 24/12/2018 waarin staat vermeld dat uit een politieel onderzoek is gebleken dat de moeder en de kinderen zijn verdwenen en dat de kinderen sedert 1 september 2018 niet meer naar school gingen. Dat er in deze periode van verdwijning geen bezoeken mogelijk waren aan betrokkene is te begrijpen, maar nadien heeft de situatie zich hersteld gezien de kinderen op 18/10/2019, op 27/10/2019 en op 26/01/2020 alsnog op bezoek zijn geweest. Volgens de advocaat werden de bezoeken ook bemoeilijkt door de Covid-pandemie. Inderdaad tussen 14 maart tot 3 april 2020 werden alle vormen van bezoek in de gevangenissen geannuleerd. Nadien werden de bezoeken strikt gelimiteerd maar niet langer verboden. Verder blijkt uit het vonnis dat aan betrokkene een wekelijkse telefonisch contact met zijn kinderen werd toegekend. Verder zou betrokkenen ook financieel instaan vanuit de gevangenis, mits het betalen van een onderhoudsbijdrage van 75 euro. Hiervan worden geen officiële bewijzen van voorgelegd. Daarnaast zou betrokkene regelmatig zijn kinderen extra geld opsturen teneinde hen een cadeau te kunnen geven. Als bewijs hiervan worden de bewegingen van de gevangenisrekening van betrokkene tussen 25/08/2020 en 07/04/2021 voorgelegd. Er wordt slechts 1 storting van 100 euro, meer bepaald op 06/01/2021, met de melding cadeau voor mijn kinderen gevonden.

Afsluitend kan worden gesteld dat er onvoldoende elementen zijn aangebracht om te spreken van een feitelijke gezinscel tussen betrokkene en zijn kinderen en van een affectieve en financiële band in de zin van art[i]kel 8 EVRM. Indien er van uit gegaan wordt dat aangetoond werd dat er nog steeds voldoende hechte feitelijke banden zouden bestaan tussen betrokkene en zijn zonen, quod non, kan opgemerkt worden dat betrokkene pas op 08.10.2039 strafeinde zal bereiken. Indien hij de volledige duur van zijn straf zou moeten uitzitten, zullen beide kinderen reeds meerderjarig zijn bij zijn vrijstelling en zouden zij de mogelijkheid hebben om betrokkene in zijn herkomstland of elders te bezoeken indien zij dat zouden wensen.

Indien de Strafvuiteringsrechtbank betrokkene een voorwaardelijke invrijheidstelling zou toekennen voordat zijn zonen meerderjarig zouden worden (vanaf 11.02.2023 zal betrokkene een VI kunnen aanvragen; de kinderen worden meerderjarig op 12.09.2028) kan betrokkene vanuit zijn herkomstland of het land waar hij zich zou vestigen contact met zijn kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen. Daarnaast zouden zij hem, al dan niet onder de begeleiding van een volwassene, tijdens schoolvakanties kunnen bezoeken op de plaats waar hij verblijft. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. Nu betrokkene reeds vanaf 16.09.2014 in de

gevangenis verbl[ij]ft en zij hem sinds die datum slechts enkele keren bezoeken, blijkt niet dat zulks een zeer ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien lijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke anteceden ten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het feit dat betrokkene jonge kinderen had, heeft hem er niet van weerhouden iemand met voorbedachten rade te vermoorden. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Het belang van zijn kinderen was blijkbaar ondergeschikt aan zijn eergevoel.

Op 15/05/2019 beviel [S.C.] van een derde kind. Ondanks het gegeven dat betrokkene nog steeds gehuwd is, wordt hij niet automatisch als vader van dit kind beschouwd. Zij woonden immers meer dan 300 dagen op een verschillend adres en er werd geen verklaring tot handhaving van de vaderschapsregel afgelegd bij de geboorteaangifte. Bovendien maakte betrokkene zelf ook geen melding van dit kind in de vragenlijst hoorrecht die hij invulde op 08.06.2020.

Afsluitend kan opgemerkt worden dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hier nodig is en een maatregel is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, kwam betrokkene in de loop van 2008 in België wonen. Hij was toen bijna 27 jaar. Sedert 16/09/2014 verblijft hij in de gevangenis. Dus gedurende deze zes jaar kan er niet gesproken wor[d]en van een dermate binding met België dat deze zou opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De periodes die hij heeft doorgebracht in de gevangenis kunnen ook niet worden beschouwd als periodes waarin hij zich in België heeft g[ei]ntegreerd, integendeel.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het gegeven dat hij in het verleden in België gewerkt heeft en vele cursussen volgde, doet evenmin iets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Wat betreft de sociale- en cul[t]urele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker op 15 januari 2019 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd wegens moord op de minnaar van zijn echtgenote.

Uit dit eer-gerelateerd misdrijf zou het gebrek aan integratie in hoofde van verzoeker blijken en zou blijken dat verzoeker de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat gebaseerd is, niet respecteert.

Dit handelen van verzoeker zou een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid illustreren en het zou niet uit te sluiten zijn dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zou herhalen indien hij opnieuw in zijn eer zou gekrenkt worden.

Gelet op de ernst van de feiten zou verzoeker op heden nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormen.

Er zouden dan ook ernstige redenen van openbare orde bestaan waardoor het weigeren van verzoekers verblijf noodzakelijk zou zijn voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, aangezien zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat verzoeker bovendien nog steeds opgesloten zou zijn en geen enkele uitgangspersmissie zou bekomen hebben.

De verblijfsaanvraag wordt op grond van artikel 43, §1, 2° Vw. dan ook geweigerd.

1.2.

Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt :

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij

valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verzoeker wil verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

1.3.

Dat verweerder echter geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker voor moord in 2014, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek naar het actuele gedrag van verzoeker, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor

de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er [...] sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat, hoewel de ernst waarvoor verzoeker opgesloten werd, niet kan betwist worden, deze misdaad kadert in de emotionele en relationele sfeer.

Dat ook het Hof van Beroep te Gent in zijn arrest van 15 januari 2019 gesteld heeft dat verzoeker, voorafgaand aan de misdaad, een normaal leven leidde en zijn gezin onderhield middels tewerkstelling :

“(…) Het Hof houdt anderzijds rekening met de vaststelling dat de beklaagde [T.S.] vóór de aanloop van de feiten geen criminele levenswandel vertoonde, niet als asociaal bekend stond en door het verrichten van arbeid gestaag poogde om op een normale wijze zijn gezin te onderhouden en zijn plaats in de samenleving in te nemen.

De feiten zijn voorts niet te kaderen in de onpersoonlijke meedogenloosheid van een criminele afrekening, noch in een irrationeel, psychopathisch handelen, maar kaderen – ongeacht de voorbedachtheid – in de emotionele reactie op een specifieke en geïsoleerde gebeurtenis, hetgeen zijn weerslag heeft op de beoordeling van het recidivegevaar”.

Dat verzoeker in 2014 de minnaar van zijn echtgenote heeft omgebracht, door er geen aanwijzingen bestaan dat verzoeker op heden een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is inmiddels heel wat jaren ouder en heeft tijd genoeg gehad om zich te bezinnen over de grote fout die hij in het verleden begaan heeft. Verzoeker heeft dan ook oprecht spijt van wat er gebeurd is en zal, eens hij de gevangenis mag verlaten, nog enig crimineel feit plegen.

Dat verzoeker actueel dan ook geen reëel gevaar vormt voor de openbare orde en de samenleving en verweerder ook niet actief op onderzoek is uitgegaan.

Verweerder heeft zich immers enkel en alleen gebaseerd op het criminele feit van 2014 en de inhoud van het arrest dat verzoeker veroordeelde.

Nooit werd enig onderzoek gevoerd naar het huidige gedrag van verzoeker en of hij op heden een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Noch werd door verweerder enige motivatie gegeven waarom niet tot een dergelijk onderzoek werd overgegaan.

Het feit dat verzoeker op heden nog steeds opgesloten is en geen uitgangspersmissie werd gegeven, is te wijten aan het feit dat verzoeker tot 25 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd en hij nog geen 1/3e van zijn straf heeft uitgezeten.

Dat er bijgevolg sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, evenals van een schending van artikel 43, §1, 2° Vw.

1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

Door geen nader onderzoek te voeren naar het huidige gedrag van verzoeker en zich te beroepen op een feit dat dateert van jaren geleden, heeft verweerder ook nagelaten op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht, naast de schending van artikel 42, §1, 2° Vw. dat in casu geenszins kan worden ingeroepen nu er in hoofde van verzoeker geenszins een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.5.

Conform artikel 43 Vw. dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker in 2008, als 27-jarige naar België kwam, doch hij sedert september 2014 in de gevangenis verblijft, zodat er sindsdien niet zou kunnen gesproken worden over een dermate binding met België dat deze zou opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker nog steeds zou vormen.

Dat een dergelijke redenering uiteraard niet opgaat, nu verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis wel degelijk bindingen heeft met België, o.m. door zijn kinderen en zijn broers en zus die hem komen opzoeken.

Verweerder kan bezwaarlijk voorhouden dat een verblijf in een Belgische gevangenis geen binding met België zou inhouden, tenzij verweerder een gevangenis beschouwt als een andere natiestaat, zoals bv. een diplomatieke post beschouwd wordt als een stukje van een ander land.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook volkomen foutief gemotiveerd is en verzoeker wel degelijk 13 jaar ononderbroken in België verblijft.

Bovendien drukt de duur van het verblijf van verzoeker in grote mate zijn integratie uit.

Het feit dat verzoeker een grote fout heeft begaan, waarvoor hij thans zijn straf uitzit, impliceert geenszins dat verzoeker niet zou geïntegreerd zijn. Integendeel, de gevangenen zitten vol met Belgen die criminele feiten hebben gepleegd. Van hen kan ook niet beweerd worden dat zij niet zouden geïntegreerd zijn.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zijn kinderen in België geboren en getogen zijn en de Belgische nationaliteit hebben, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Dat verweerder wel degelijk de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria' en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven : "article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 2008 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd, doet hieraan niets af.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 43 Vw.

1.8.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekers verblijfsaanvraag dient te worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen en op basis van welke argumentatie hij tot dit besluit komt. Hij heeft verder aangegeven welke belangenafwegingen hij doorvoerde en uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat verzoekers belangen geen belemmering vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel laat verweerder toe om het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden te weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Verzoeker zet uiteen dat het begrip openbare orde restrictief moet worden geïnterpreteerd, doch toont, met deze theoretische toelichting, niet aan dat verweerder een incorrecte of kennelijke onredelijke invulling aan dit begrip heeft gegeven.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekers bewering dat verweerder “*geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt*” feitelijke grondslag mist. Tevens moet erop worden gewezen dat in artikel 43 van de Vreemdelingenwet nergens kan worden gelezen dat een verblijfsaanvraag slechts kan worden afgewezen indien dit kan worden verantwoord door het “*huidig persoonlijk gedrag*” van de betrokken vreemdeling. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat verweerder ook diende aan te tonen dat er uit zijn gedrag kan worden afgeleid dat hij in de toekomst nog een gevaar voor de openbare orde kan uitmaken, kan worden gesteld dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat de strafrechter reeds aangaf dat uit verzoekers handelen een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en een gevaarlijke ingesteldheid blijkt. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het feit dat verzoeker er in het verleden niet voor terugdeinsde om iemand te vermoorden af te leiden dat hij nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft zijn standpunt ook onderbouwd door te beklemtonen dat de feiten die verzoeker pleegde geen gevolg zijn van een impulsieve daad van emotionele ontredde, maar dat hij handelde op basis van een weldoordacht plan dat ruim op voorhand op een beredeneerde wijze werd uitgewerkt en dat op koelbloedige en ongenadige wijze werd uitgevoerd. Verweerder heeft benadrukt dat het gegeven dat de door verzoeker gepleegde feiten zich afspeelden in de relationele sfeer op zich ook niet toelaat te concluderen dat er geen recidiverisico zou bestaan. Hij heeft geoordeeld dat er, gelet op de archaische normen die verzoeker aanhangt, een risico op herhaling van de feiten bestaat indien verzoeker in een situatie terechtkomt die gelijkaardig is aan deze die er hem in het verleden toe bracht iemand om het leven te brengen. De bemerking dat de strafrechter aangaf dat de door verzoeker gepleegde feiten een reactie vormden op een specifieke en geïsoleerde gebeurtenis impliceert niet dat verweerders standpunt gebrekkig is. Het komt aan verweerder toe om zelf, binnen zijn bevoegdheden, het gevaar voor de openbare orde dat van een vreemdeling uitgaat te beoordelen. Verweerders argumentatie omtrent de bedreiging die nog uitgaat van verzoeker, waarbij het eerder gestelde gedrag van verzoeker als uitgangspunt werd genomen, is ook niet onverenigbaar met de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoekers toelichting dat hij, nu hij wat ouder is en zich heeft kunnen bezinnen, oprecht spijt heeft over wat er is gebeurd is niet meer dan een bewering die geen aanleiding kan geven tot de conclusie dat er geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van hem meer zou uitgaan. Zijn bewering dat hij spijt heeft over de feiten die hij pleegde vindt daarenboven geen steun in de inlichtingen die verzoeker aan verweerder verstrekke. Uit een schriftelijke verklaring die verzoeker, op 8 juni 2020,

aflegde blijkt dat hij blijft ontkennen dat hij een moord pleegde en, ondanks zijn veroordeling, blijft volharden in zijn standpunt dat zijn echtgenote en schoonbroer de schuldigen waren.

Door erop te wijzen dat hij geen uitgangspersmissie kan krijgen omdat hij nog geen derde van de hem opgelegde gevangenisstraf heeft uitgezeten, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat het vereist werd geacht verzoeker langdurig op te sluiten hangt daarenboven samen met de ernst van de door hem gepleegde feiten en de ernstige verstoring van de openbare orde waarvoor hij verantwoordelijk is.

In tweede instantie wijst verzoeker erop dat in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat wanneer verweerder zijn verblijfsaanvraag wenst af te wijzen om redenen van openbare orde hij de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking moet nemen. De overwegingen hieromtrent in de bestreden beslissing tonen aan dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd.

Verzoeker stelt dat hij sedert 2008 in het Rijk is en dat het feit dat hij sedert september 2014 in de gevangenis zit niet inhoudt dat hij geen banden zou hebben in het Rijk. Hij benadrukt dat zijn kinderen en tal van familieleden, die in België verblijven, hem opzoeken in de gevangenis. Het is echter niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat de banden die een vreemdeling met België heeft beperkter zijn wanneer deze vreemdeling in de gevangenis is opgesloten en dat periodes waarin een vreemdeling in de gevangenis verblijft niet kunnen worden beschouwd als echte periodes waarbinnen hij zich in de Belgische samenleving integreerde. Verzoeker toont met zijn toelichting hoe dan ook niet aan dat verweerder, die geenszins ontkende dat verzoeker bepaalde banden heeft met het Rijk, verkeerdelijk oordeelde dat deze banden niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat van hem uitgaat. Verzoeker die geboren en getogen is in Turkije, die pas toen hij zevenentwintig jaar oud was naar België kwam, die het grootste deel van zijn verblijf in het Rijk in de gevangenis zat, die verweerder meedeelde dat hij nog tal van verwanten in zijn land van herkomst heeft en verklaarde dat hij naar Turkije wenst terug te keren en die zich daarenboven bijzonder negatief over België uitliet, kan bezwaarlijk voorhouden dat verweerder diende aan te nemen dat hij zijn voornaamste sociale, culturele en gezinsbanden in België heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Er blijkt evenmin dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig dienstig stuk over het hoofd zou hebben gezien bij het nemen van deze beslissing, zodat ook niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

3.1.2.4. Op basis van verzoekers toelichting kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Hij stelt het volgende:

“2.1.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burger-schapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, terwijl hij minderjarige Belgische kinderen heeft, waarmee hij ook effectief een gezinscel vormt, zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.2.

Dat indien verzoeker gehoord werd, minstens volgende elementen duidelijk zouden geweest zijn :

- het criminele feit dateert van 2014 en dus meer dan 7 jaar geleden
- verzoeker vertoonde geen criminele en/of asociale levenswandel voor het betrokken feit
- voor zijn verblijf in de gevangenis onderhield verzoeker zijn gezin door middel van tewerkstelling
- er was geen sprake van een irrationeel, psychopathisch handelen, doch de moord was een emotionele reactie op een specifieke en geïsoleerde gebeurtenis
- verzoeker heeft inmiddels minderjarige Belgische kinderen die ook effectief bij hem op bezoek komen in de gevangenis
- verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Belgische kinderen – in België te weigeren

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging, waardoor deze dient vernietigd te worden.”

3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Daarnaast moet worden beklemtoond dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag en dat hij de kans had om bij deze aanvraag alle stukken te voegen of toelichtingen te verstrekken die hij nuttig achtte. Er moet, in dit verband, worden gesteld dat verzoeker had kunnen inschatten dat verweerder zijn verblijfsaanvraag om redenen van openbare orde zou afwijzen, daar minder dan een jaar voordat hij deze aanvraag indiende zijn verblijf, precies om redenen van openbare orde, werd beëindigd.

Verder moet worden aangegeven dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker, die reeds uitvoerig werd gehoord voor het nemen van de beslissing waarbij zijn verblijf werd beëindigd, toont niet aan dat hij, tijdens een eventueel bijkomend gehoor, nog feiten had kunnen meedelen die verweerder niet bekend waren. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat de feitelijke gegevens die hij vermeldt in zijn verzoekschrift verweerder bekend waren.

Een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“3.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen, waarmee verzoeker niet alleen wekelijks telefonisch contact heeft, maar die hem geregeld in de gevangenis komen opzoeken, zodat verzoeker met hen een gezinscel vormt.

Bovendien draagt verzoeker financieel zoveel als mogelijk bij in hun opvoeding en betaalt maandelijks een onderhoudsbijdrage ten belope van 75 EUR, naast eventuele extra gelden die hij erin slaagt op te sturen.

Dit blijkt o.m. uit de bezoekerslijst en het individuele rekeninguittreksel in bijlage.

Het feit dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen, belet niet dat zij een gezinscel vormen en er ontegensprekelijk affectieve en financiële banden bestaan tussen verzoeker en zijn kinderen, zodat er sprake is van een gezamenlijk gezinsleven.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van Belgische minderjarige kinderen, waarmee hij een gezinscel vormt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgische kinderen.

Het is immers geenszins in het belang van de kinderen van verzoeker dat hun vader in een illegale en precaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen verzekeren.

Daarnaast verblijven ook de zes broers en één zus van verzoeker in België, zodat verzoeker ook met hen een familie vormt. In Turkije rest verzoeker dan ook nauwelijks nog iets.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker Belgische minderjarige kinderen heeft en al zijn broers en zus in België woonachtig zijn.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

3.2.

Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van Belgische minderjarige kinderen en er een gezinscel bestaat, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

3.3.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker actueel geenszins een gevaar vormt voor de samenleving en de openbare orde.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Verweerder argumenteert enkel dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde, zonder echter onderzocht te hebben of verzoeker het persoonlijke gedrag van verzoeker actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening hield met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en een passende belangenafweging doorvoerde.

Tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden besloten.

3.3.2.2. De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn gezins- of privéleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt ook niet dat verzoeker een gezin vormt met zijn in België verblijvende broers, zijn zus of zijn echtgenote, die hij trouwens zelf omschrijft als zijn ex-echtgenote. Verzoeker toont ook niet aan dat hij met een andere partner een gezin vormt. Hij verklaarde weliswaar dat A.V.B. zijn vriendin is, maar er zijn – zoals reeds door verweerder werd aangegeven in de op 7 juli 2020 genomen beslissing tot beëindiging van het verblijf – geen elementen die toelaten te oordelen dat hij met deze vrouw enig gezinsleven heeft. Verzoeker verwijst naar zijn relatie met zijn twee Belgische kinderen. Hij toont echter niet aan dat hij deze kinderen frequent ontmoet. De aan de Raad voorgelegde stukken laten slechts toe vast te stellen dat verzoeker over een periode van vijf jaar vijf keer bezoek kreeg van zijn kinderen. Er kan, zoals verweerder heeft aangegeven, dan ook niet worden besloten dat het feit dat verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen een ernstige weerslag heeft op de relatie of het gezinsleven met zijn kinderen. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om de telefonische contacten met zijn kinderen verder te onderhouden en vormt evenmin een hinderpaal om deze kinderen verder financieel te ondersteunen of om hen geschenken te laten bezorgen. Er mag daarenboven niet uit het oog worden verloren dat de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, verzoekers feitelijke toestand actueel totaal niet wijzigt. Verzoeker blijft in de gevangenis om een lange gevangenisstraf te ondergaan. Verzoeker toont ook niet aan dat het vervullen van primaire behoeften van zijn kinderen heden niet is verzekerd en maakt niet aannemelijk dat een inwilliging van zijn verblijfsaanvraag vereist is om ervoor te kunnen zorgen dat bepaalde financiële noden van deze kinderen – waarvan heden niet blijkt dat deze bestaan – zouden worden gelenigd. Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat een aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, ernstig wordt geraakt door de bestreden beslissing. Hij toont ook niet aan dat verweerder onvoldoende gewicht heeft gegeven aan de relatie die hij heeft met zijn, in België verblijvende, broers en zus. In dit verband moet nogmaals worden geduoid dat verzoeker te kennen gaf naar Turkije, een land waar hij nog tal van verwanten heeft, te willen terugkeren en hij zich hierbij zeer negatief over België uitliet. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of dat er op hem

enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.3. Verzoeker toont met zijn toelichting ook niet aan dat verweerder niet uitging van een correcte feitenvinding of dat kennelijk onredelijk werd opgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een deugdelijke en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.5. Een schending van enig ander, niet nader bepaald, beginsel van behoorlijk bestuur blijkt evenmin.

3.3.2.6. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is kan voorts ook niet worden besloten dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – een wetsbepaling die in casu niet van toepassing is of werd toegepast – heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK